

N:o 167.

Af herr **P. Waldenström** m. fl. om förändrade bestämmelser angående handeln med vin och maltdrycker.

Ett bland de symptom, som påminna om det onda som rusdrycks-handteringen i vårt land medförer, äro de vid hvarje riksdag framkommande motionerna, som afse inskränkningar i nämnda handtering. Det säger sig sjelft, att i afseende på en så ofta behandlad fråga som den om handeln med vin och maltdrycker inga egentligen nya skäl kunna framställas för önskvärdheten eller rättare nödvändigheten af förändrade bestämmelser i nu gällande lagstiftning. Men det kan man säga, att den erfarenhet, som är från år vinnes om verkningarna af de nu gällande lagbestämmelserna, är af beskaffenhet att göra de förut framställda skälen ju mer och mer tungt vägande. Hvad beträffar handeln med vin, så har en inskränkning redan genom 1885 års förordning egt rum, som visat sig vara ett steg i den rätta riktningen. Hvad deremot angår handeln med maltdrycker, så kvarstår fortfarande behofvet af inskränkning derutinnan. De skäl, som blifvit anförda för införande af ändrade bestämmelser rörande maltdrycksförsäljningen, äro hufvudsakligen följande:

att en ganska stor del af folket börjat ersätta det allt mer fördyrade bränvinet med starka maltdrycker, hvilka förbrukas, icke såsom en läskedryck till maten, utan i stora mängder såsom rusgifvande drycker;

att faran af detta slags dryckenskap är desto större, som tillfällena att erhålla maltdrycker äro så många och lätta, i det att de icke allenast

tillhandahållas på de vanliga utskänkningsställena och genom bryggeriernas kring stad och land farande s. k. utkörare, utan äfven blifvit en handelsvara, den hvilken som helst som uttagit handelsrättigheter kan utbjuda;

att om än lagen förbjuder, att ingen förtäring på stället skall få ega rum vare sig vid bryggarens åkdon eller uti handlandens bod, så hörer det dock till oordningen för dagen, att sådan förtäring sker så omedelbart omkring utköraren och invid handelslokalen, att landet derigenom kan anses öfversålladt af ölkrogar;

att derigenom ofta oordningar uppkomma;

att sådant missbruk af handelsrättigheterna tvingar ordentliga handlande att, för konkurrensens skull, mot sin önskan, tillhandahålla vin och maldrycker; samt

att maldryckerna, långt ifrån att vara ofarliga, tvärt om, omåttligt brukade, medföra liknande ekonomiska, moraliska och sanitära vådor som missbruket af de spritstarkare dryckerna.

En del motionärer vid 1890 års riksdag föreslog därför, att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t begära sådan ändring i gällande lag om handeln med vin och maldrycker, att ingen försäljning af dessa drycker vare sig i stad eller på landsbygd skulle få ega rum i förening med annan handel, för hvars bedrifvande särskild anmälan erfordras. Detta förslag bifölls af Andra Kammaren. Första Kammaren afslog detsamma hufvudsakligen på grund deraf, att det ansågs komma att medföra afsevärda olägenheter i städerna, om arbetarne icke skulle kunna få köpa öl buteljvis, der de upphandla sina verkliga lifsförnödenheter. Och i fråga om de oordningar, som sådan minuthandel ovedersägligen åstadkommer, anfördes, att man i städerna, med dess utvecklade polisväsen, icke hade nämnvärda svårigheter att öfvervinna.

Ehuru undertecknade icke för sin del anse, att dessa skäl borde vara afgörande, utan äro öfvertygade om lämpligheten af att samma lagstadganden i nu omförmälda hänseende borde gälla både stad och landsbygd, så kunna vi dock icke neka, att behofvet af den ändring, som vi önska, är för landsbygden vida större än för städerna; och då vi anse bättre vara att vinna något än att förlora allt, så hafva vi vid noggrannt öfvervägande funnit klokast att inskränka oss till följande yrkande:

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t begära sådan ändring i kongl. förordningen angående

försäljning af vin och maltdrycker m. m. den 24 oktober 1885,

dels att försäljning af dessa drycker till afhemtning icke må på landsbygden förenas med annan handel, till hvars bedrivande särskild anmälan erfordras;

dels ock att rätt till försäljning af maltdrycker för afhemtning till mindre myckenhet än tio liter må å landet förvärfvas i den ordning 11 § af förenämnda kongl. förordning redan stadgar i fråga om dylik försäljning af vin.

Stockholm den 11 februari 1891.

<i>P. Waldenström.</i>	<i>Edv. Thermanius.</i>	<i>Ollas A. Ericsson.</i>
<i>G. Andersson.</i>	<i>E. Norman.</i>	<i>O. Anderson,</i> Hasselbol.
<i>A. F. Broström.</i>	<i>J. Bromée.</i>	<i>G. Jansson.</i>
<i>Joh. Sjöberg.</i>	<i>Oskar Erickson.</i>	<i>J. Nydahl.</i>
<i>G. W. Svensson.</i>	<i>P. Svensson.</i>	<i>Carl Palm.</i>
<i>A. Åström.</i>	<i>M. Alsterlund.</i>	<i>Olof Olson,</i> Stensdalen.
<i>Emil Olsson</i> i Kyrkebol.	<i>Edw. Svensson.</i>	<i>Nils Nilsson</i> i Vrängbol.
<i>Nils Hanson.</i>	<i>J. Andersson,</i> Lysvik.	<i>And. Olsson</i> i Mårdäng.
<i>A. Hansson</i> i Solberga.	<i>S. J. Kardell.</i>	<i>B. P. Ersson.</i>
<i>D. Persson</i> i Tällberg.	<i>P. Norberg.</i>	<i>J. Nordin.</i>

<i>J. P. Jansson.</i>	<i>Jonas Andersson</i> i Ölsund.	<i>H. Eriksson</i> i Elgered.
<i>C. G. Bruse.</i>	<i>Eric Ersson</i> i Arnebo.	<i>P. G. Petersson.</i>
<i>J. F. Schöning.</i>	<i>J. August Sjö.</i>	<i>Per Nilsson,</i> Råby.
<i>M. Arhusiander.</i>	<i>K. E. Holmgren.</i>	<i>A. G. Jönsson.</i>
<i>J. A. Lundström.</i>	<i>Oscar Larsson.</i>	<i>J. A. Fjällbäck.</i>
<i>J. Anderson</i> i Tenhult.	<i>Nils Nilsson.</i>	<i>P. Truedsson,</i> Haganäs.
<i>Jonas Andersson,</i> Vårgårda.	<i>E. J. Ekman.</i>	<i>Aug. Pettersson,</i> Österhanninge.
<i>Aug. Henricson.</i>	<i>S. M. Olsson.</i>	<i>Anders Olsson,</i> Ornakärr.
<i>C. Andersson</i> i Hamra.	<i>A. Andersson</i> i Hakarp.	<i>J. Nordin.</i>
<i>Ernst Beckman.</i>	<i>J. A. Johansson,</i> Strömsberg.	<i>P. A. Romberg.</i>